คุณสมบัติของผู้เข้าฝึกอบรม เป็นปัญหาในการดำเนินการฝึกอบรม ทรัพยากรมนุษย์ คือ พระภิกษุ สามเณร จะต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่โดยองค์กรทางพระพุทธศาสนา และคณะสงฆ์เพื่อพัฒนาบุคคลากรในองค์กรให้มีคุณภาพ มีศักยภาพ มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญต่อพัฒนาองค์กรให้ยั่งยืน ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลง เพราะเชื่อว่าหากทรัพยากรมนุษย์มีคุณภาพก่อให้เกิดมีศักยภาพ โดยเฉพาะวิธีการพัฒนาด้วยการให้การศึกษาเพื่อให้รู้เข้าใจความจริงของสิ่งทั้งหลายจนกระทั่งรู้กฎเกณฑ์แห่งความเป็นไปตามเหตุปัจจัย ดำเนินชีวิตและปฏิบัติได้ผลถูกต้องสิ่งแรกของการให้การศึกษา คือการให้ปัญญาโดยการผ่านการฟัง การคิด การไตร่ตรองโยผ่านกระบวนการอบรมให้มีความรู้เข้าใจ รู้กฎเกณฑ์แห่งความเป็นไปตามเหตุปัจจัยต่อสิ่งนั้น การศึกษาอบรมในพระพุทธศาสนายึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จะเห็นได้จากการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับการพัฒนาการและวุฒิภาวะของนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยที่พระพุทธเจ้าทรงเปรียบการศึกษาเล่าเรียนของบุคคลเข้ากับบัว 4 เหล่า และทรงจำแนกประเภทของบุคคลที่จะเข้ารับการศึกษาอบรมไปตามจริต 6 และที่สำคัญคือ พระพุทธเจ้ามุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น การบริหารงานบุคคลในพระพุทธศาสนา เริ่มตั้งแต่การรับคนเข้ามาบวช ที่ต้องมีการกลั่นกรองโดยคณะสงฆ์ พระพุทธเจ้าทรงมอบความเป็นใหญ่ให้คณะสงฆ์ในการให้การอุปสมบทแก่กุลบุตร หลังจากอุปสมบทเสร็จจะต้องได้รับการฝึกฝนอบรม และศึกษาเล่าเรียนจากพระอุปัชฌาย์ (พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต), 2549, หน้า 39)

จึงกล่าวได้ว่า พระพุทธศาสนาได้ให้ความสำคัญต่อมนุษย์ว่าเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาสิ่งทั้งหลาย กล่าวคือ มนุษย์ต้องเป็นผู้กระทำด้วยการฝึกอบรมให้เกิดคุณสมบัติภายในตนประกอบด้วยคุณสมบัติทางกาย ทางศีล ทางจิต ทางปัญญา เป็นความสัมพันธ์กับมนุษย์และวัตถุธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ซึ่งแสดงออกผ่านพฤติกรรมทางกาย วาจา ดังนั้น การพัฒนาตามความหมายของพุทธศาสนา ก็คือ ภาวนา (พระธรรมปิฎก ป.อ.ปยุตฺโต, 2543, หน้า 96) หมายถึง การทำให้เป็นให้มีขึ้น การฝึกอบรม การพัฒนา มี 4 ประการ คือ 1) กายภาวนา คือ การเจริญกาย พัฒนากาย การฝึกอบรมกาย ให้รู้จักติดต่อเกี่ยวข้องกับสิ่งทั้งหลายภายนอกทางอินทรีย์ทั้ง 5 ด้วยดี และปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นในทางที่เป็นคุณ มิให้เกิดโทษ ให้กุศลธรรมงอกงาม ให้อกุศลธรรมเสื่อมสูญ การพัฒนาความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ 2) สีลภาวนา คือ การเจริญศีล พัฒนาความประประพฤติ การฝึกอบรมศีลให้ตั้งอยู่ในระเบียบวินัยไม่เบียดเบียนหรือก่อความเดือดร้อนเสียหาย อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ด้วยดี เกื้อกูลแก่กัน 3) จิตภาวนา คือ การเจริญจิต พัฒนาจิต การฝึกอบรมจิตใจให้เจริญงอกงามด้วยคุณธรรม มีความเข้มแข็งมั่นคง เบิกบาน สงบสุขผ่องใสพร้อมด้วยความเพียรสติและสมาธิ 4) ปัญญาภาวนา คือ การเจริญปัญญา พัฒนาปัญญา การฝึกอบรมปัญญาให้รู้เข้าใจสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง รู้เท่าทันเห็นโลกและชีวิตตามสภาวะ สามารถทำจิตใจให้เป็นอิสระ ทำตนให้บริสุทธิ์จากกิเลสและปลอดพ้นจากความทุกข์ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ด้วยปัญญา

การพัฒนาบุคคล ต้องมีการปฏิบัติ ศีล สมาธิ และปัญญา การศึกษาที่สมบูรณ์ต้องทำความเป็นมนุษย์ให้ถูกต้องและสมบูรณ์ อันประกอบด้วย 1) ความฉลาดหรือสติปัญญาในขั้นพื้นฐานพอตัว 2) มีความรู้เรื่องวิชาชีพและอาชีพพอตัว 3) มีมนุษยธรรม คือ มีความเป็นมนุษย์อย่างถูกต้อง